

lobkyně chce snášeti, nikoli však bezplatně. Tím, že žalovaná sama části společné věci užívá, zabraňuje nejen žalobkyni, by této části týmž způsobem neužívala, nýbrž i tomu, by oné části nebylo použito ke společnému prospěchu obou stran způsobem přinášejícím užitky, na př. pronájem. Následkem toho není z této části věci užitků, jež by bylo lze podle ustanovení § 830 obč. zák. vyúčtovat a rozdělit. Jest proto na bíledni, že žalobkyni, nechce-li vyloučiti žalovanou z fysického užívání části společné věci, která z toho důvodu nenese společné užitky po rozumu § 839 obč. zák., nezbývá než domáhati se na žalované náhrady za užívání části společné věci. V povaze věci jest a opírá se i o období § 1100 obč. zák., že tato náhrada může býti požadována po zadu, neboť nejde o smluvní poměr, podle něhož by byla žalovaná oprávněna po určité době společné věci užívati. Není však zákonného závazku žalobkyně, by se oné náhrady domáhala teprve najednou po skončeném užívání, pročez není závady, by se žalobkyně různými žalobami nedomáhala zaplacení náhrady za užívání společné věci žalovanou za různá časová období, jakž se již stalo v souzeném případě žalobou mezi týmiž stranami. Ježto jde o náhradu za různá časová období, nemůže nastati ani překážka litispendence.

Nejvyšší soud nevyhověl dovolání.

Důvody:

Po právní stránce posoudil odvolací soud spor správně a odkazuje se proto na vystižné důvody napadeného rozsudku, které se nepodařilo vývodům dovolání vyvrátiti. Názor odvolacího soudu neodporuje ustanovení první věty § 830 obč. zák., podle níž každý spoluvlastník jest oprávněn (nikoli povinen) naléhati na vyúčtování a na rozdělení výnosu. Žalovaná užívá výlučně části společného domu, jest proto žalobkyně jako spoluvlastnice, neodporujíc tomuto užívání, které ji vylučuje, by oné části společného domu stejným způsobem neužívala, oprávněna žádati na žalované náhradu za svůj podíl na užitku domu, jenž jí tímto způsobem uchází (§§ 839 a 840 obč. zák.). Žalovaná před procesním soudem nenamítala, že má nárok na zvláštní náklady na společný dům vynaložené a nejmenovala položky, jež by bylo proti nároku žalobkyně vyúčtovat; proto není třeba předchozího zvláštního vyúčtování a není vyloučen nárok žalobkyně na polovici výnosu společného domu. Že jest povinna platiti náhradu za užívání bytu, dovolatelka přiznává. Jde tedy jen o spornou výši náhrady a výše ta byla nižšími soudy stanovena na základě zjištění provedeného znaleckým důkazem.

Čís. 12115.

Byla-li při prvním roku, při němž žalovaný ohlásil námítku věcné nepřislusnosti, dána žalovanému lhůta k žalobní odpovědi a nepodal-li žalovaný ve lhůtě žalobní odpověď, nastaly již následky zmeškání. Bylo-li pak k návrhu žalobce ustanoveno ústní jednání o námítce nepřislusnosti, k němuž se žalovaný nedostavil a při němž bylo vydáno k návrhu žalobce

usnesení podle § 261, šestý odstavec, c. ř. s. o postoupení spisů příslušnému soudu, byl tento soud oprávněn rozhodnouti o napotomním návrhu žalobce na vydání rozsudku pro zmeškání.

(Rozh. ze dne 18. listopadu 1932, Rv I 1546/31.)

O žalobě, zadané na krajském obchodním soudě v Praze, byl ustanoven první rok, k němuž se žalovaný dostavil a vznesl námitku věcné nepřislušnosti, načež mu byla udělena lhůta k žalobní odpovědi. Žalovaný ve lhůtě žalobní odpověď nepodal. K jednání o námitce věcné nepřislušnosti byl nařízen rok, k němuž se žalovaný nedostavil a při němž bylo námitce vyhověno a žalobce navrhl, by byly spisy postoupeny krajskému civilnímu soudu v Praze ve smyslu § 261, poslední odstavec, c. ř. s., kterémužto návrhu soud vyhověl. Krajský civilní soud v Praze vydal pak k návrhu žalobce rozsudek pro zmeškání podle žaloby. Odvolací soud zamítl odvolání, pokud uplatňovalo zmatečnost, a ani jinak nevyhověl odvolání. V onom směru uvedl v důvodech: Odvolatel uplatňuje zmatečnost podle § 477 čís. 4 c. ř. s., poněvadž první soud vynesl rozsudek pro zmeškání, ač odvolatel měl býti dříve k soudu obeslán a vyzván k podání příslušných námitek, a, poněvadž tak se nestalo, byla mu nezákonným způsobem odňata možnost před soudem projednávat. Tomu tak není. O žalobě byl ustanoven první rok, k němu se odvolatel osobně dostavil, učinil námitku věcné nepřislušnosti a byla mu udělena lhůta k žalobní odpovědi do 8. září 1930. V protokolu o tomto roku je uvedeno, že k odpovědi po uplynutí této lhůty podané by jako k opožděné nebylo lze přihlídati, a tento protokol žalovaný podepsal. Soud nemá jiné povinnosti, než aby jej upozornil na následky opožděné odpovědi. Žalovaný však žalobní odpověď nepodal a tím byl prekludován a nastaly již následky zameškání. Žalobce nemohl ihned žádati o vydání rozsudku pro zmeškání, nýbrž musil v první řadě žádati, by bylo nařízeno ústní jednání o námitce věcné nepřislušnosti. Námitce bylo vyhověno a proto učinil žalobce návrh, aby byly spisy postoupeny krajskému civilnímu soudu v Praze ve smyslu § 261 c. ř. s., kterémuž návrhu bylo vyhověno. Tím se stal příslušným krajský soud civilní v Praze, jenž přijal věc ve stavu, v němž byla u obchodního soudu. Krajský soud civilní neměl povinnost předvolávat žalovaného k soudu a ho poučovat ani mu udělit novou lhůtu, an ji již obchodní soud udělil a tato lhůta prošla, nýbrž povinností jeho bylo, by na základě spisů jednal (§ 138 c. ř. s.). To také učinil a vyčkav návrh na vydání rozsudku pro zmeškání, tento rozsudek vydal. Z toho plyne, že první soud jednal zcela správně podle zákonných předpisů a že žalovanému nebyla odňata nezákonným způsobem možnost před soudem projednávat. Je proto odvolání z důvodu zmatečnosti neodůvodněné.

Nejvyšší soud nevyhověl dovolání.

Důvody:

Dovolání opřenému o dovolací důvod č. 4 § 503 c. ř. s. nelze přiznati oprávnění, neboť odvolací soud správně posoudil věc po stránce právní. K vývodům dovolání se připomíná, že při prvním roku, při němž žalovaný

ohlásil námitku věcné nepřislušnosti, dána byla žalovanému lhůta k žalobní odpovědi s poučením obsaženým v protokole o prvním roku, který žalovaný podepsal, a proto protokol ten podle § 212 a 215 c. ř. s. činí plný důkaz o průběhu a o obsahu jednání. Následky opožděného podání žalobní odpovědi jsou v protokole o prvním roku výslovně uvedeny, protokol ten žalovaný podepsal a proto jest bezvýznamná jeho výtká, že nebyl upozorněn na následky nepodání žalobní odpovědi. An žalovaný nepodal v dané mu lhůtě žalobní odpověď, ve které podle § 243 druhý odstavec c. ř. s. měl udati zejména i okolnosti k odůvodnění námitky nepřislušnosti soudu a označiti důkazy pro dolíčení její pravdivosti, byl tím již prekludován a nastaly již následky zameškání. K návrhu žalobkyně bylo ustanoveno ústní jednání o námitce nepřislušnosti, k němuž se žalovaný nedostavil a při němž bylo vydáno k návrhu žalobkyně usnesení podle § 261 šestý odstavec c. ř. s. o postoupení spisu příslušnému krajskému soudu civilnímu v Praze. Tento příslušný soud přijal věc v tom stavu, v němž byla u krajského soudu obchodního v Praze, a měl provést jednání s použitím jednacího protokolu o prvním jednání sepsaného a všech ostatních spisů sporu se týkajících a zahájit je podle § 138 c. ř. s. Když pak žalobkyně učinila návrh na vydání rozsudku pro zmeškání pro nepodání žalobní odpovědi (§ 298 a 396 c. ř. s.), bylo správně tomuto návrhu vyhověno, poněvadž odpověď na žalobu včas nebyla podána. Pokud se dovolatel odvolává na ustanovení § 398 c. ř. s. druhý odstavec poslední věta, jest k tomu odpověděti, že tu jde o soud, u něhož žaloba byla podána a jenž o námitkách jednal a tedy mohl rozsudek pro zmeškání vydati jen, když námitky zamítl. Bylo-li námitce nepřislušnosti vyhověno a byl-li spor podle § 261 šestý odstavec c. ř. s. k návrhu žalobce postoupen příslušnému soudu, pak tento soud, jemuž spisy byly postoupeny podle § 138 c. ř. s., rozhoduje o návrhu na vydání rozsudku pro zmeškání ve smyslu § 398 c. ř. s., když lhůta k podání odpovědi na žalobu správně daná při prvním roku, byla promeškána. Nebylo tedy třeba zvláštního zákonného ustanovení pro případ, že žalobní odpověď uložená nepřislušným soudem nebude podána a námitce nepřislušnosti bude vyhověno, poněvadž pro ten případ stačí ostatní zákonná ustanovení (§§ 239, 243, 261, 138, 398 c. ř. s.).

Čís. 12116.

Z rozhodování ve sporu (v prvé stolici) není vyloučen soudce, jenž spolupůsobil jako soudce v trestním řízení, třebaže rozsudek trestního soudu byl závazným (§ 268 c. ř. s.) pro civilní soud.

Příkazu říšského silničního řádu o osvětlení povozu nelze použít na jízdní kolo, vedené jezdcem, ani obdobně.

Na říšských silnicích není povinností vozidla, tím méně chodce, by používal jen levé strany silnice ve směru jízdy nebo chůze, nýbrž jen vyhýbání protijedoucím vozidlům je nařízeno po levé straně.